Tizenegyedik üzenet

Az örökkévaló élet közössége –
a Krisztus Testében való életvitel valósága

Igeolvasmány: 1Jn 1,1 – 2,2

I. János Levelei (különösen az első Levele) kibontják az örökkévaló élet közösségének misztériumát – 1Jn 1,3-4. 6-7:

A. A közösség nem más, mint az örökkévaló élet áramlása az összes hívőn belül, amit az élet vizének áramlása szemléltet az Új Jeruzsálemben; Krisztus Teste valósága, a gyülekezeti élet a valóságban, nem más, mint az Úr Jézus áramlása a bensőnkben, és ennek az Áramlónak kell rendelkeznie az első hellyel a bensőnkben – 2-4. vers; Jel 22,1; Kol 1,18b; vö. Ezék 47,1.

B. A közösség nem más, mint az áramló Háromegy Isten – az Atya az élet kútfője, a Fiú az élet [felbuzgó] forrása, és a Szellem az élet folyója; ezen áramlás végeredménye az örökkévaló élet összessége – az Új Jeruzsálem – Jn 4,14b; Jel 22,1-2.

C. A közösség nem más, mint a Háromegy Istennek – az Atyának, a Fiúnak és a Szellemnek – a hívőkbe való átadása az egyedülálló osztályrészükként és áldásukként, hogy ma és az örökkévalóságig élvezzék – 1Kor 1,9; 2Kor 13,13; 4Móz 6,22-27.

D. A közösség a magánérdekek félretételére és egy közös cél érdekében másokhoz való csatlakozásra utal; így az isteni közösségben való létünk azt jelenti, hogy félretesszük a magánérdekeinket, és csatlakozunk az apostolokhoz és a Háromegy Istenhez Isten céljának véghezvitelére – Csel 2,42; 1Jn 1,3.

E. A közösség tanításból származik; ha helytelenül és az apostolok tanításától, Isten ökonómiájának tanításától, eltérően tanítunk, akkor a tanításunk szektariánus, megosztó közösséget fog létrehozni – Csel 2,42; 1Tim 1,3-6; 6,3-4; 2Kor 3,8-9; 5,18.

F. Az 1János felfedi az isteni közösség alapelveit, a 2János felfedi, hogy nem szabad olyanokkal közösségünknek lennie, akik megtagadják Krisztust (7-11. vers), a 3János pedig azt fedi fel, hogy Isten családjának egyetlen közösségében kéne maradnunk azáltal, hogy Istenhez méltóan bocsátjuk útjukra azokat, akik az evangéliumért és az ige szolgálatáért utaznak, és azáltal, hogy nem szeretünk az elsők lenni a gyülekezetben (5-10. vers).

II. Az örökkévaló élet közössége a Krisztus Testében való a Szellem egységében történő életvitel valóságát jelenti – 1Kor 10,16-18; Csel 2,42; Ef 4,3:

A. Az isteni közösség függőleges vonatkozásába az isteni Szellem, a Szent Szellem, által lépünk be; a közösségnek ez a vonatkozása utal a Háromegy Istennel való közösségünkre annak során, hogy szeretjük Őt – 2Kor 13,13; 1Jn 1,3. 6; Márk 12,30.

B. Az isteni közösség vízszintes vonatkozásába az emberi szellem által lépünk be; a közösségnek ez a vonatkozása utal az egymással való közösségünkre a szellemünk gyakorlása által annak során, hogy szeretjük egymást – Fil 2,1; Jel 1,10; 1Jn 1,2-3. 7; 1Kor 16,18; Márk 12,31; Róm 13,8-10; Gal 5,13-15.

C. Az egy isteni közösség összefonódott közösség – a vízszintes közösség össze van fonódva a függőleges közösséggel:

1. Az apostolok kezdeti tapasztalata a függőleges közösség volt az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal, de amikor az apostolok az örökkévaló életet hirdették másoknak, ők megtapasztalták az isteni közösség vízszintes vonatkozását – 1Jn 1,2-3; vö. Csel 2,42.
2. A szentekkel való vízszintes közösségünk bevisz minket az Úrral való függőleges közösségbe; majd az Úrral való függőleges közösségünk bevisz minket a szentekkel való vízszintes közösségbe.
3. Az isteni közösség függőleges és vízszintes vonatkozását egyaránt fenn kell tartanunk, hogy szellemileg egészségesek legyünk – vö. 1Jn 1,7. 9.

D. Az isteni közösség minden a keresztyén életben:
   1. Amikor a közösség eltűnik, Isten is eltűnik; Isten a közösségként jön el – 2Kor 13,13; Jel 22,1.
   2. Ebben az isteni közösségben Isten összefonódik velünk; ez az összefonódás Istennek és embernek az elegyedése, hogy az isteni alkotóelemet a szellemi lényünkbe vigye az életben való növekedésünkhöz és átformálódásunkhoz – 3Móz 2,4-5.
   3. Az isteni közösség egybeszerkeszt minket, temperál minket, igazít minket, harmonizál minket, és összeelegyít minket egyetlen Testté – 1Kor 10,16-18; 12,24-25.

III. Ahhoz, hogy megmaradjunk az isteni közösség élvezetében, Krisztust kell vennünk a bűnért való áldozatunkként a természetünkben lévő bennünk lakozó bűn végett, valamint a vétekért való áldozatunkként a magaviseletünkben jelenlévő bűnös tettek végett – 1Jn 1,8-9; 3,20-21; 3Móz 4,3; 5,6; Jn 1,29; Róm 8,3; 2Kor 5,21; 1Pt 2,24-25:

A. A bűn nem más, mint a Sátánnak a gonosz természete, aki Ádám bukása révén befecskendezte magát az emberbe, és most a törvénytelenség bűnös természetévé lett, ami törvényként lakozik, cselekszik és munkálkodik a bukott emberben – Róm 5,12. 19a. 21a; 6,14; 7,11. 14. 17-23; Zsolt 51,5; 1Jn 3,4; vö. 2Thessz 2,3. 7-8.

B. Krisztus bűnért való áldozatunkként vétele azt jelenti, hogy az óemberünk el van intézve (Róm 6,6), a bűn a bukott ember természetében kárhoztatva van (8,3), a Sátán mint a bűn maga meg van semmisítve (Héb 2,14), a világ kárhoztatva van, és a világ fejedelme ki van vetve (Jn 12,31).
   1. A *fejedelem* szó az *e világ fejedelme* kifejezésben hatalomra vagy erőre, valamint hatalomért való küzdelemre utal – Lk 4,5-8; vö. Mt 20,20-21. 24; 3Jn 9.
   2. A hatalomért való küzdelem a hústest, a bűn, a Sátán, a világ és a világ fejedelme eredménye, fejleménye – Gal 5,16-17. 24-26.
   3. A bűn törvénye a hústestünkben nem más, mint a spontán erő, erősség és energia az Isten elleni küzdelemhez; a bűnért való áldozat törvénye nem más, mint a pneumatikus Krisztus életének törvénye – akit élvezünk –, hogy automatikusan és spontán megszabadítson minket a bűn törvényétől – Róm 7,23; 8,2; 3Móz 6,24-30; vö. 7,1-10.

C. Krisztusból mint a bűnért való áldozatunkból olyan értelemben részesülünk, hogy élvezzük Őt mint az életünket, a mások bűneit hordozó életet, hogy képesek legyünk Isten népe problémáit hordozni úgy, hogy Krisztussal szolgálunk nekik mint a bűnnel foglalkozó élettel, hogy megőriztessenek a Szellem egységében – 1Jn 5,16; 3Móz 10,17.

D. Annak révén, hogy valódi, bensőséges, élő és szerető közösséget folytatunk Istennel, aki világosság (1Jn 1,5; Kol 1,12), fel fogjuk ismerni, hogy bűnösök vagyunk, és Krisztust fogjuk venni mint a bűnért való áldozatunkat és a vétekért való áldozatunkat:
   1. Minél inkább szeretjük az Urat, és élvezzük Őt, annál inkább meg fogjuk tudni, hogy mennyire gonoszak vagyunk – Ésa 6,5; Lk 5,8; Róm 7,18.
   2. Annak felismerése, hogy bűnös természetünk van, és az, hogy Krisztust vesszük mint a bűnért való áldozatunkat, az elítéltetésünket és leigáztatásunkat okozza, és ez a felismerés megőriz minket, mert azt idézi elő, hogy nem fogunk magunkban bizakodni – Fil 3,3; vö. 2Móz 4,6.
   3. Az embernek, akit Isten abból a célból teremtett, hogy ő kifejezze és képviselje Istent, Istenen kívül semmi másért nem szabadna lennie, és teljes mértékben Istenért kéne lennie; így bármit is teszünk önmagunkból, legyen az jó vagy gonosz, az saját magunkért van, és mivel ez saját magunkért és nem Istenért van, ez bűnös Isten szemében; a bűn azt jelenti, hogy az énért vagyunk – 1Móz 1,26; Ésa 43,7; Róm 3,23:
      a. Az Urat szolgálni önmagunkért bűn; önmagunkat prédikálni bűn – 4Móz 28,2; 2Kir 5,20-27; Mt 7,22-23; 2Kor 4,5.
      b. Az igazságos tetteinket önmagunkért cselekedni, mint például alamizsnát osztogatni, imádkozni és böjtölni, hogy kifejezzük és megjelenítsük magunkat: bűn – Mt 6,1-6.

c. Másokat önmagunkért (a hírnevünkért, pozíciónkért, hasznunkért és büszkeségünkért) szeretni: bűn; a gyermekeinket önmagunkért és a jövőnkért nevelni: bűn – Lk 14,12-14; vö. 1Kor 7,14.

4. Az Úr a kudarcainkat használja, hogy megmutassa, mennyire szörnyűek, undorítóak és utálatosak vagyunk, amivel azt éri el, hogy mindazt elhagyjuk, ami az éntől van, és teljesen Istentől függjünk – Zsolt 51; Lk 22,31-32; Róm 8,28.

E. Amikor Krisztust vesszük a vétekért való áldozat valóságaként, akkor az azt jelenti, hogy megtapasztaljuk Őt mint a Megváltót, a Ragyogót és az Uralkodót azért, hogy élvezzük Őt mint az élet ellátmányát az élet közösségében – 1Jn 1,1 – 2,2; Jel 21,21. 23; 22,1-2:

1. Amikor Krisztust a vétekért való áldozatunkként vesszük, alapos megvallást kell tennünk az összes bűnünkről és tisztátalanságunkról, hogy jó és színtiszta lelkiismeretünk legyen – Csel 24,16; 1Tim 1,5. 19; 3,9; 2Tim 1,3; Héb 9,14; 10,22.
2. Ha megvalljuk a bűneinket, Isten hű az Ő igéjében, hogy megbocsássa a bűneinket, és igazságos az Ő megváltó munkájában, hogy megtisztítson minket minden igazságtalanságtól; továbbá Krisztus mint a Bátyánk a Szószólónk az Atyánál, hogy visszaállítsa a megszakadt közösséget az Atyával, hogy az isteni közösség élvezetében maradhassunk – 1Jn 1,7. 9; 2,1-2.
3. Jézus, Isten Fia, vérének tisztítása megoldja az Istentől való elkülönülés problémáját, a lelkiismeretünkben lévő bűntudat problémáját és a Sátántól jövő vádaskodások problémáját, és így lehetővé teszi számunkra, hogy olyan mindennapi életünk legyen, amely telve van Isten jelenlétével – Zsolt 103,1-4. 12-13; 32,1-2; Jel 12,10-11.
4. Az, hogy Krisztust vesszük a vétekért való áldozatunkként a bűneink megvallásával az isteni világosságban, jelenti az utat ahhoz, hogy Krisztust mint az élő vizet igyuk, és így az Új Jeruzsálemmé váljunk – Jn 4,14-18.
5. Annak, hogy Krisztust vesszük a vétekért való áldozatunkként a bűnük bocsánatából való részesüléshez, az a fejleménye, hogy féljük Istent, és szeretjük Istent – Zsolt 130,4; Lk 7,47-50.

IV. Amint az isteni közösségben élvezzük Krisztust, folyamatosan megtapasztaljuk a szellemi életünkben négy kulcsfontosságú dolog – az örökkévaló élet, az örökkévaló élet közössége, az isteni világosság és Jézus, Isten Fia, vére – ciklusát; ez a ciklus előrevisz minket az isteni élet növekedésében, amíg el nem érjük az élet érettségét, hogy testületileg érett férfiúságra jussunk, a Krisztus teljességével ékeskedő termet mértékére – 1Jn 1,1-9; Héb 6,1; Ef 4,13.

© 2025 Living Stream Ministry